

Elijah - numer jedenaście

Pierwszy błąd

Jeff Pippenger

2023-10-15

Bunt przy złotym cielcu Aarona na początku dziejów starożytnego Izraela proroczo odpowiada buntowi Jeroboama na początku dziejów dziesięciu plemion północnego królestwa Efraima. Te święte dzieje są typem buntu adwentyzmu w 1863 roku.

Istnieją oczywiście inne świadectwa dotyczące roku 1863, ale Aaron i król Jeroboam dostarczają świadectw nakładających się na historię 1863 roku, a wszystkie te historie ilustrują ruch stu czterdziestu czterech tysięcy, który stanowi protestancki róg, nie tylko w ostatnich dniach szóstego królestwa prorocstwa biblijnego, lecz aż do zamknięcia czasu łaski. Te historie poruszają również równoległą historię republikańskiego rogu w szóstym królestwie.

To na ogół bardzo trudna prawda dla tych, którzy wierzą, że Kościół Adwentystów Dnia Siódmego jest Bożą resztą na końcu świata. To przekonanie jest naszym pierwszym błędem. Nie ma biblijnego dowodu na to, że kościół laodycejski reprezentuje lud, który jest wzniesiony jako sztandar w czasie kryzysu ustawy niedzielnej. Naszym pierwszym błędem jest przyjęcie fałszywej przesłanki, że tak właśnie jest. Sztandar na końcu świata tworzą ci, którzy zostali wyrzuceni przez członków synagogi szatana.

I wzniesie chorągiew dla narodów, i zgromadzi wygnańców Izraela, i zbierze rozproszonych z Judy z czterech krańców ziemi. Izajasza 11:12.

To laodycejscy Adwentyści wykluczają tych, którzy mają być sztandarem.

Słuchajcie słowa Pana, wy, którzy drżycie przed Jego słowem; bracia wasi, którzy was nienawidzili, którzy was wypędzili z powodu mego imienia, powiedzieli: Niech Pan będzie uwielbiony; lecz On ukaże się ku waszej radości, a oni będą zawstydzeni. Izajasza 66:5.

Ci, którzy stanowią sztandar, są wyrzucani ze względu na "imię" Chrystusa. Imię, które wzbudza nienawiść, to Alfa i Omega, ponieważ zasada Alfy i Omegi jasno wskazuje, kogo Kościół Adwentystów Dnia Siódmego reprezentuje w prorocztwie biblijnym. Przypowieść o dziesięciu pannach przedstawia adwentyzm.

"Przypowieść o dziesięciu pannach z Ewangelii Mateusza 25 obrazuje także doświadczenie ludu adwentystycznego." Wielki bój, 393.

Przypowieść wypełniła się na początku adwentyzmu i wypełnia się ponownie co do joty na końcu.

"Często zwraca się moją uwagę na przypowieść o dziesięciu pannach, z których pięć było mądrych, a pięć głupich. Ta przypowieść wypełniła się i wypełni co do joty, gdyż ma szczególne zastosowanie na ten czas i, podobnie jak poselstwo trzeciego anioła, została wypełniona i pozostanie prawdą obecną aż do końca czasu." Review and Herald, 19 sierpnia

1890.

Te nierozsądne panny, które budzą się i uświadamiają sobie, że nie mają oliwy, to Laodycejczycy.

"Stan Kościoła przedstawiony przez panny nieroztropne jest także określany jako stan laodycejski." Review and Herald, 19 sierpnia 1890.

Zmaganie mądrych panien, przedstawionych także jako Kościół w Filadelfii, toczy się z kościołem, który podaje się za Żydów, ale nimi nie jest.

Oto sprawię, że ci z synagogi Szatana, którzy mówią, że są Żydami, a nimi nie są, lecz kłamią; oto sprawię, że przyjdą i oddadzą pokłon u twych stóp i poznają, że cię umiłowalem. Objawienie 3:9.

Siostra White odnosi się do tego wersetu w swojej zupełnie pierwszej publikacji po Wielkim Rozczarowaniu.

Uważasz, że ci, którzy oddają cześć u stóp świętego (Objawienie 3:9), ostatecznie zostaną zbawieni. Tutaj muszę się z tobą nie zgodzić; ponieważ Bóg pokazał mi, że ta grupa to ludzie, którzy podawali się za adwentystów, lecz odpadli i 'ponownie ukrzyżowali dla siebie Syna Bożego i wystawili Go na jawną hańbę.' A w 'godzinie pokuszenia', która dopiero ma nadejść, aby ujawnić prawdziwy charakter każdego, poznają, że są na zawsze zgubieni; i przytłoczeni udręką ducha złożą pokłon u stóp świętego. Słowo do Małej Trzody, 12.

W piątym rozdziale Księgi Izajasza po raz pierwszy wspomniana jest pieśń o winnicy, której później użył Chrystus.

Teraz zaśpiewam memu umiłowanemu pieśń mojego umiłowanego o jego winnicy. Mój umiłowany ma winnicę na bardzo urodzajnym wzgórzu; ogroził ją, usunął z niej kamienie, zasadził w niej najszlachetniejszą winorośl, zbudował w jej środku wieżę i wykopał w niej także tłocznię; oczekiwał, że wyda winogrona, lecz wydała dzikie winogrona. A teraz, mieszkańcy Jerozolimy i mężowie Judy, rozsądźcie, proszę, między mną a moją winnicą. Cóż jeszcze można było uczynić dla mojej winnicy, czego bym w niej nie uczynił? Dlaczego więc, gdy oczekiwałem, że wyda winogrona, wydała dzikie winogrona? Izajasz 5:1-4.

Przypowieść, zarówno w Starym, jak i w Nowym Testamencie, ukazuje Kościół Boży jako odrzucony przez Boga za to, że odmawia przynoszenia owoców, do których był powołany. W Izajaszu 5, na zakończenie przypowieści, wskazana zostaje kara dla winnicy, a zarazem pojawia się obietnica podniesienia chorągwi dla narodów. Jasne jest, że winnica nie jest tą chorągwią.

Dlatego gniew Pana rozpałił się przeciw jego ludowi i wyciągnął przeciw nim rękę, i uderzył ich; zadrzały wzgórza, a ich trupy były porozrzucane pośrodku ulic. Mimo to jego gniew się nie odwrócił, lecz jego ręka wciąż jest wyciągnięta. I podniesie sztandar dla narodów z daleka i zagwiżdże na nie z krańców ziemi; a oto przyjdą szybko, prędko. Izajasz 5:25-26.

Kiedy Jezus później zaśpiewał tę pieśń jako przypowieść, wniosek, do którego doszedł, był równie stanowczy.

Posłuchajcie innej przypowieści: Był pewien gospodarz, który zasadził winnicę, ogroził ją dokoła, wykopał w niej tłocznię, zbudował wieżę, oddał ją w dzierżawę winogrodnikom i wyjechał do dalekiego kraju. A gdy zbliżył się czas zbiorów, posłał swoje sługi do winogrodników, aby odebrali jego plony. Lecz winogrodnicy pochwycili jego sługi: jednego obili, drugiego zabili, a trzeciego ukamienowali. Ponownie posłał inne sługi, więcej niż za pierwszym razem; i z nimi postąpili tak samo. W końcu posłał do nich swego syna, mówiąc: Uszanuję mojego syna. Lecz gdy winogrodnicy zobaczyli syna, mówili między sobą: To jest dziedzic; chodźcie, zabijmy go i zagarnijmy jego dziedzictwo. I pochwycili go, wyrzucili z winnicy i zabili. Gdy więc przyjdzie pan winnicy, co uczyni tym winogrodnikom? Mówią mu: Marnie wytraci tych złych ludzi i odda winnicę innym winogrodnikom, którzy będą mu oddawać plony we właściwym czasie. Jezus rzekł do nich: Czy nigdy nie czytaliście w Pismach: Kamień, który odrzucili budujący, stał się kamieniem węgielnym; Pan to sprawił i jest to przedziwne w naszych oczach? Dlatego powiadam wam: Królestwo Boże będzie wam zabrane i dane narodowi, który wyda jego owoce. A kto upadnie na ten kamień, roztrzaska się; a na kogo on spadnie, zetrze go na proch. A gdy arcykapłani i faryzeusze usłyszeli Jego przypowieści, poznali, że mówi o nich. Mateusza 21:33–45.

Laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego nie jest wzniesionym sztandarem. Winnica dni ostatecznych, którą symbolizował starożytny Izrael, to laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego, lecz pojawi się naród, który wyda owoc kwalifikujący się jako pierwociny — i tym właśnie są sto czterdzieści cztery tysiące.

To są ci, którzy nie skalali się z kobietami, bo są dziewicami. To są ci, którzy idą za Barankiem, dokądkolwiek idzie. Ci zostali odkupieni spośród ludzi jako pierwociny dla Boga i dla Baranka. Objawienie 14:4.

Jako sztandar Gospodarz posłuży się nimi, aby zebrać ostateczne żniwo. Laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego jest winnicą, która odrzuciła kamień węgielny siedmiu czasów Mojżesza. Od tego momentu nastąpił stopniowy upadek w coraz głębszą ciemność. Sztandarem będzie "korzeń Jessego". Korzeń Jessego, czyli Dawid, reprezentuje ostatnią prawdę, jaką Jezus przedstawił kłótliwym Żydom w swojej historii. Jest symbolem zasady Alfy i Omegi, które niewierni dzierżawcy zarówno starożytnego, jak i współczesnego Izraela nie chcą zrozumieć.

I w owym dniu pojawi się korzeń Jessego, który stanie jako sztandar dla ludów; poganie będą go szukać, a jego spoczynek będzie chwalebny. Izajasza 11:10.

Siostra White i James White wyraźnie stwierdzają, że do roku 1856 ruch stał się Laodyceją, więc kiedy ona wskazuje, że ruch kiedykolwiek przyjął poselstwo do Laodycejczyków? Nigdy. Naszym pierwszym błędem jest przyjęcie twierdzenia, że Kościół Adwentystów Dnia Siódmego był zwycięskim Kościołem na przestrzeni dziejów. Jest wręcz przeciwnie. Jeśli przyjmiemy to pierwsze mylne założenie, nasze oczy pozostają zamknięte na prorocze fakty, które uczą czegoś przeciwnego. Na przykład Siostra White wielokrotnie stwierdza, że historia starożytnego, dosłownego Izraela ilustruje doświadczenie i dzieje współczesnego, duchowego Izraela. Często, gdy przywołuje starożytny Izrael jako przykład dla współczesnego Izraela, jednocześnie cytuje klasyczne stwierdzenie apostoła Pawła potwierdzające ten sam fakt.

A to wszystko przydarzyło się im dla przykładu i zostało spisane ku naszej przestrodze, na których przyszły końce świata. 1 List do Koryntian 10:11.

W wersecie jedenastym apostoł Paweł podsumowuje poprzednie dziesięć wersetów.

A ponadto, bracia, nie chcę, abyście byli nieświadomi, że wszyscy nasi ojcowie byli pod obłokiem i wszyscy przeszli przez morze; i wszyscy zostali ochrzczeni w Mojżesza w obłoku i w morzu; i wszyscy jedli ten sam duchowy pokarm; i wszyscy pili ten sam duchowy napój; pili bowiem z tej duchowej Skały, która im towarzyszyła, a tą Skałą był Chrystus. Lecz w wielu z nich Bóg nie miał upodobania, gdyż zginęli na pustyni. A to stało się dla nas przykładem, abyśmy nie pożądali złych rzeczy, tak jak oni pożądali. Nie bądźcie też bałwochwalcami, jak niektórzy z nich; jak jest napisane: Lud usiadł, aby jeść i pić, i wstał, aby się bawić. Nie dopuszczajmy się też nierządu, jak niektórzy z nich dopuścili się, i jednego dnia zginęło dwadzieścia trzy tysiące. Nie wystawiajmy też Chrystusa na próbę, jak niektórzy z nich Go wystawiali, i zostali wytraceni przez węże. Ani nie szemrajcie, jak niektórzy z nich szemrali, i zostali zniszczeni przez niszczyciela. 1 List do Koryntian 10:1-10.

Paul i Siostra White nie używają starożytnego Izraela jako przykładu ludu zwycięskiego i prawego. Wręcz przeciwnie. Paul streszcza pierwsze dziesięć wersetów w wersecie jedenastym, a następnie w kolejnym wersecie przedstawia naukę, jaką historia starożytnego Izraela ma przekazać tym, którzy to zobaczą.

Dlatego niech ten, kto sądzi, że stoi, uważa, aby nie upadł. 1 Koryntian 10:12.

Starożytny Izrael stanowi przykład ludu, który był powołany przez Boga, prowadzony przez Boga, wypełniał prorocтва Boże, a zarazem na każdym kroku buntował się przeciwko Bogu i ostatecznie ukrzyżował Stwórcę nieba i ziemi! Adwentyści nie mają problemu uznać tych faktów o starożytnym Izraelu, lecz rzadko pozwalają, by zamierzone ostrzeżenie przebiło się przez ich laodycejską ślepotę. Mogą cytować fragmenty, w których Siostra White nazywa Kościół źrenicą oka Bożego — i tak jest — lecz Boża miłość do Jego ludu nie przysłania jego rzeczywistego stanu. Tych, których miłuje, karci i smaga. Choć Kościół Boży jest źrenicą oka Bożego, Jezus bardzo wyraźnie podsumował swój stosunek do tej źrenicy — swojej źrenicy.

Jerozolimo, Jerozolimo, która zabijasz proroków i kamienujesz posłanych do ciebie; jak często pragnąłem zgromadzić twoje dzieci, jak kura gromadzi swoje pisklęta pod skrzydła, a nie chcieliście! Oto wasz dom pozostawiony jest wam pusty; i zaprawdę powiadam wam: nie ujrzycie mnie, aż przyjdzie czas, kiedy powiecie: Błogosławiony, który przychodzi w imię Pana. Łukasz 13:34, 35.

Należy zadać pytania: „Czy Jezus rzeczywiście ilustruje koniec początkiem? Czy starożytny Izrael faktycznie ilustruje współczesny Izrael?” Problem starożytnego Izraela na przestrzeni swoich dziejów polegał na tym, że wierzyli, iż ich dziedzictwo dowodziło, że są ludem Bożym, a zatem że nie mogą być nikim innym, jak ludem Bożym. Dlatego za dni Jeremiasza utrzymywali, że są świątynią Pana.

Słowo, które przyszło do Jeremiasza od Pana: Stań w bramie domu Pana i ogłoś tam to słowo, i powiedz: Słuchajcie słowa Pana, wszyscy z Judy, którzy wchodzą przez te bramy, aby oddawać cześć Panu. Tak mówi Pan Zastępów, Bóg Izraela: Poprawcie swe drogi i swe uczynki, a sprawię, że będziecie mieszkać w tym miejscu. Nie ufajcie kłamliwym słowom, które mówią: Świątynia Pana, Świątynia Pana, Świątynia Pana — to są. Jeremiasz 7:1-4.

Dokładnie to samo złudzenie zostało również podkreślone przez Jana Chrzciciela.

I byli przez niego chrzczeni w Jordanie, wyznając swoje grzechy. A gdy zobaczył, że wielu faryzeuszów i saduceuszów przychodzi na jego chrzest, rzekł do nich: Plemię żmijowe! Któż was ostrzegł, by uciekać przed nadchodzącym gniewem? Przynosicie więc owoce godne nawrócenia; i nie myślcie mówić w sobie: Mamy Abrahama za ojca; bo powiadam wam, że Bóg może z tych kamieni wzbudzić dzieci Abrahamowi. A już też siekiera jest przyłożona do korzeni drzew; toteż każde drzewo, które nie wydaje dobrego owocu, jest wycięte i wrzucone w ogień. Mateusza 3:6-10.

To samo błędne rozumienie w adwentyzmie, symbolizowane przez wyrażenie „Świątynia Pana — to my” oraz przez przekonanie, że jesteśmy duchowym potomstwem Abrahama, stanowi główny przejaw ślepoty Laodycei.

Bóg posyła posłańców, aby pouczyć Jego lud, kim mają być i co mają czynić, aby zachowywać Jego prawa sprawiedliwości; a kto je wypełni, żyć będzie przez nie. Mają miłować Boga nade wszystko, nie mając przed Nim innych bogów; mają też miłować swego bliźniego jak siebie samych, czyniąc mu tak, jak chcieliby, aby on czynił im.

Ani jednej joty z Bożego świętego prawa nie wolno traktować lekceważąco ani bez należącego szacunku. Ci, którzy łamią słowa: "Tak mówi Pan", stają pod sztandarem księcia ciemności, w buncie przeciw swemu Stwórcy i Odkupicielowi. Rością sobie prawo do obietnic danych posłusznym, mówiąc: "Świątynia Pana, świątynia Pana — to my", podczas gdy znieważają Boga, fałszywie przedstawiając Jego charakter, czyniąc właśnie to, czego im zakazał. Ustanawiają wzorzec, którego Bóg nie ustanowił. Ich przykład jest zwodniczy, ich wpływ deprawujący. Nie są światłami na świecie, bo nie postępują według zasad sprawiedliwości.

Ludzie nie mogą okazać Bogu większej zdrady, niż lekceważąc światło, które On im posyła. Ci, którzy tak czynią, wprowadzają w błąd nieświadomych, gdyż stawiają fałszywe drogowskazy. Nieustannie wypaczają czyste zasady...

„W słowach Pisma Świętego wyraźnie powiedziano, dlaczego spustoszenie przyszło na naród żydowski. Mieli wielkie światło, obfite błogosławieństwa i wspaniałe dobrobyt. Lecz nie dochowali wierności powierzonym im obowiązkom. Nie dbali wiernie o winnicę Pana ani nie oddawali Mu jej owoców. Postępowali tak, jakby nie było Boga, i dlatego dosięgła ich klęska.”
Manuscript Releases, tom 14, 343-345.

Izrael wierzył, że ponieważ na początku swojej historii został wybrany przez Boga, zawsze będzie Jego narodem wybranym. Co gorsza, wierzyli także, że ponieważ są Jego narodem wybranym, On ich uczi, pomimo faktu, że odmawiali Mu czci. W sensie proroczym byli Jego narodem wybranym aż do czasu, gdy doszło do rozwodu, lecz nigdy nie byli ludem, którym Bóg pragnął,

aby byli. Sprawiedliwość narodu wybranego nie zależy od tego, za kogo mogą się uważać. Starożytny Izrael jest głównym przykładem Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego, ale gdy przyjmuje się fałszywe założenie, że to oni reprezentują sto czterdzieści cztery tysiące na końcu świata, objawia się ślepotą Laodycei, jak to miało miejsce u starożytnego Izraela. Adwentyzm wierzy i naucza, że to oni są resztką ludu Bożego na końcu świata, pomimo wyraźnych dowodów przeciwnych.

Im bliżej jesteśmy zamknięcia czasu łaski, tym poważniejsze i bardziej bezpośrednie musi się stawać poselstwo do ludu laodycejskiego. Jeśli to fałszywe założenie nie zostanie odrzucone na rzecz prawdy, wówczas przykłady Aarona, Jeroboama i 1863 pozostają ukryte pod płaszczem tradycji i zwyczaju. Jesteśmy zbyt blisko zamknięcia czasu łaski, by dłużej ukrywać się pod tym płaszczem.

A na tym polega potępienie, że światłość przysłała na świat, a ludzie bardziej umiłowali ciemność niż światłość, bo ich uczynki były złe. Każdy bowiem, kto czyni zło, nienawidzi światłości i nie przychodzi do światłości, aby jego uczynki nie zostały zganione. Jana 3:19, 20.

Historia odstępstw Adwentyzmu została ukazana w Bożym proroczym Słowie. Jest to prorocza rzeczywistość. Pierwszym dowodem tego jest starożytny Izrael. Starożytny Izrael to historia ciągłego i narastającego odstępstwa, a jednak Biblia i Duch Proroctwa uczą, że starożytny Izrael jest typem współczesnego Izraela. Choć to smutne, zrozumienie tej prawdy nigdy nie było ważniejsze niż w obecnym czasie. To, co zostaje odpieczętowane wraz z Objawieniem Jezusa Chrystusa, to fakt, że historia Adwentyzmu jako rogu protestanckiego przebiega równolegle z historią rogu republikańskiego. Oba rogi stanowią dla siebie nawzajem drugiego świadka, a odmowa właściwego dostrzeżenia jednego ze świadków jednocześnie uniemożliwia rozpoznanie drugiego.

Linie Aarona, Jeroboama i 1863 roku wskazują początek współczesnego duchowego Izraela, a czyniąc to, wskazują także początek republikańskiego rogu. Poselstwo trzeciego anioła jest ostrzeżeniem przed przyjęciem znamienia bestii. To Stany Zjednoczone jako pierwsze uchwalają ustawę niedzielną, a następnie zmuszają cały świat do zrobienia tego samego.

„Inne narody pójdą za przykładem Stanów Zjednoczonych. Choć to one wiodą prym, jednak ten sam kryzys dotknie nasz lud we wszystkich częściach świata.” Świadectwa, tom 6, 395.

Proroczne prawdy związane z kryzysem ustawy niedzielnej nie mogą być oddzielone od działalności Stanów Zjednoczonych. Bestia z ziemi z rozdziału trzynastego Apokalipsy jest szóstym królestwem proroctw biblijnych, które według dwudziestego trzeciego rozdziału Izajasza panuje przez siedemdziesiąt proroczych lat. To ta bestia z ziemi ma dwa rogi. Prawdy związane z relacją między tymi dwoma rogami są obecnie odpieczętowane, lecz tylko dla tych, którzy wybierają zrozumieć, że Jezus dokonuje odpieczętowania Objawienia Jezusa Chrystusa, posługując się początkiem rzeczy, aby ukazać jej koniec.

Stany Zjednoczone pojawiły się jako szóste królestwo proroctwa biblijnego w 1798 roku, a w ciągu następnych sześćdziesięciu pięciu lat dwa rogi, które miały wspólnie przejść przez dzieje,

zostały osadzone w kontekście, który można rozpoznać, ale tylko przez tych, którzy są gotowi to dostrzec. Sześćdziesiąt pięć lat, o których mowa w siódmym rozdziale Księgi Izajasza, rozpoczęło się w 742 r. p.n.e. i zakończyło w 677 r. p.n.e. Od 1798 do 1863 lata te powtórzyły się. Sześćdziesiąt pięć lat wyznacza proces kryzysu w obu rogach.

Do roku 1863 początkowy okres proroczych „dni jednego króla” z dwudziestego trzeciego rozdziału Księgi Izajasza dobiegł końca, i tym samym wyznaczył prorocze kamienie milowe końcowego okresu „dni jednego króla”. Zakończenie symbolicznych siedemdziesięciu lat z 23. rozdziału Księgi Izajasza jest zobrazowane przez pierwsze sześćdziesiąt pięć lat. Okres od 1863 roku aż do czasu końca w 1989 roku to okres laodycejskiego Kościoła Adwentystycznego, który zrodził się z ruchu millerowskiego i kończy się ruchem stu czterdziestu czterech tysięcy. Aby zrozumieć okres końcowy, musimy zrozumieć okres początkowy. Adwentyzm nie może tego uczynić, gdyż jego początek naznaczony jest odrzuceniem przysięgi Mojżesza, która identyfikuje właśnie te sześćdziesiąt pięć lat, stanowiące początek i koniec zarówno adwentyzmu, jak i Stanów Zjednoczonych.

Z tego powodu, i jest to powód wielkiej wagi, niniejszy artykuł usiłował wykazać jeden fakt proroczy, który jest teraz odpieczętowany przez Lwa z pokolenia Judy. Faktem jest, że jeśli nie chcesz uznać, iż Kościół Adwentystów Dnia Siódmego zawsze był w stanie laodycejskim, to logicznie nie jesteś w stanie właściwie podzielić historii adwentyzmu, a bez właściwego podzielenia historii adwentyzmu nie jesteś w stanie właściwie zidentyfikować rogu republikanizmu.

Jeśli bowiem, po tym jak przez poznanie Pana i Zbawiciela Jezusa Chrystusa wyrwali się z plugastw świata, znowu się w nie wikłają i ulegają im, to ich koniec jest gorszy niż początek. Lepiej bowiem byłoby dla nich nie poznać drogi sprawiedliwości, niż po jej poznaniu odwrócić się od świętego przykazania, które im zostało przekazane. Stało się im jednak zgodnie z prawdziwym przysłowiem: Pies wraca do swoich wymiocin; a umyta świnia — do tarzania się w błocie. 2 List Piotra 2:20–22.